

CARE SANTOS

A woman's profile is shown in a light, ethereal tone. Her hair is long and dark, and it is filled with a dense forest of tall, thin evergreen trees. The bottom of her hair and the forest scene transition into a calm body of water, which reflects the trees and the sky. The overall composition is layered and artistic, suggesting a connection between nature and the individual.

**Els
ulls del
llop**

CARE SANTOS

ELS ULLS DEL LLOP

Fanbooks

© Care Santos, 2005
© Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2021
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat

La primera edició d'aquest llibre va ser publicada a Columna Jove
el 2005.

Primera edició en aquest segell: juny del 2021
ISBN: 978-84-18327-48-3
Dipòsit legal: B. 7.921-2021
Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació
de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol
forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta
obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos
a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu
fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Laura

L'Íngrid no t'ha sabut entendre. No és que aquells paios et facin por, com diu ella. És que no en vols, d'embolics. Val més dir que no, fort i clar, i marxar cap a casa si convé, que no pas seguir parlant amb ells i deixar que s'imaginin que tenen alguna cosa a fer, amb tu. A l'Íngrid li agrada fer-se veure, i això li ha portat més d'un problema. Ella ho sap però ni amb això n'aprèn. Així que veu que algú li tira els trastos es torna la més simpàtica del món, i de tota la resta, se n'oblida. I després encara se'n riu, de tu. «Només tens ulls per al Narcís», li agrada dir-te.

No és que el Julià i els seus amics siguin males persones. Fa uns quants anys estudiaven a la vostra escola. Eren grans, més que tu i més que el teu germà, i sempre s'estaven ficant en merders. No hi havia una sola baralla en la qual ells no prenguessin part. Després es van barallar. El Julià i aquells dos —no en recordes els noms, ara— van deixar d'estudiar. L'un fa de mecànic, penses, perquè un cop la teva mare va dir-te que l'havia vist en un taller del poble. Feia molt que no en sabies res, d'ells, fins aquella nit que l'Íngrid va proposar-se flirtejar amb tota la colla.

L'Íngrid i tu sempre discutiu pel mateix. A les discoteques, sobretot. Ella sempre es mira amb aquella insistència el primer que apareix. Diu que no vol res, però ells mai no ho entenen. Quan fa una bona estona que s'encreuen

miradetes d'aquelles que cremen, el més normal és que el noi se li acosti. Llavors l'Íngrid es fa l'ofesa, o la que no sap de què li parlen o l'a-mi-què-m'expliques-ara. I si les coses encara van a pitjor, et passa el mort a tu:

—És que a la meva amiga li sonava la teva cara.

Algunes d'aquestes conquestes frustrades pretenen, arribat aquest punt, provar sort amb tu. I mira que l'hi has dit vegades...

—No m'hi fiquis, a mi, en els teus assumptes amorosos, Íngrid.

Però ella, ni cas. Amb sort, es riu del de sempre: del Narcís i de com n'estàs, de boja per ell. I sempre insisteix i insisteix: que l'oblidis d'un cop, que no et mereix, que és un idiota que només es recorda de tu quan et necessita (és a dir, quan es baralla amb la seva última nòvia), que tens molt mal gust pels nois i tota aquella xerrameca que ja et saps de memòria. Potser té raó, ho saps, tot i que mai no has gosat dir-l'hi. Què hi farem, ningú no mana en els sentiments dels altres.

L'Íngrid du molt bé això de ser la boja de la classe. Tu, en canvi, portes fatal això de ser la seriosa, la moderada, la responsable i la bona nena. En una paraula: l'avorrida. Creus que al Narcís no li acabes de fer el pes precisament per això, tot i que una mica sí que li agrades, si fins i tot tu te n'adones, malgrat que l'Íngrid s'encaparrí a fer-te creure tot el contrari. Què en deu saber, ella, de tot plegat. No era pas amb vosaltres aquelles vegades que us vau quedar sols per poder parlar, ni aquell cop que et va fer un petó de-no-saps-quina-manera que vas sentir com si et corregués electricitat per l'espina.

Tant se val. Tu estàs ben disposada a esperar el Narcís fins que es decideixi, encara que trigui mil anys. Mai no

estimaràs ningú com l'estimes a ell, d'això n'estàs més que segura, i algun dia l'hi diràs molt seriosament, encara que la teva amiga rebenti del disgust. Mentrestant, de cap manera no pots compartir aquest coi de manera de ser d'ella que sembla que l'empenyi a buscar guerra pertot arreu allà on va. És per això que més d'un cop t'ha tocat fer de dolenta de la pel·lícula. Com avui, sense anar més lluny, quan li has dit a cau d'orella:

—Anem cap a casa, aquests païos no m'agraden.

Éreu davant mateix de la xurreria i la dona que hi havia rere el taulell ho ha vist tot. A més, romania molt atenta, es coneix que a aquelles hores de la nit no tenia res millor a fer: ningú no es decidia, ja ben entrada la matinada, a menjar-se una paperina de patates fregides o de xurros, i la dona ja feia una estona que estava pensant si tancava una mica més d'hora, tot i que avui és la darrera nit de la festa major. Per força la dona ha vist el moment que el Julià i els seus amics començaven a posar-se un xic massa pesats. Volien que els acompanyéssiu a casa seva. Anaven una mica beguts. Només feien que dir-te que la minifaldilla texana et queda molt bé. L'Íngrid li treia ferro:

—Anem amb ells. Només estan una mica contents. Ens ho passarem bé, ja ho veuràs.

Però tu no en tenies ganes i, a més, la gent borratxa et fa posar nerviosa. No s'hi pot parlar, no entenen res i no segueixen raonaments lògics, riuen tota l'estona de coses que no fan gens de gràcia i es tornen exactament tot el contrari del que tu busques en les persones.

«Menys el Narcís», hauria afegit l'Íngrid, amb la seva habitual sornegueria.

És com si la poguessis sentir, caminant al teu costat en

aquest mateix moment, alçant la veu per sobre de les sirenes de les atraccions de fira, sobre aquest brogit com de mar llunyà que arriba de l'altra banda del poble, i sobre el motor del cotxe que avança per aquest mateix carrer, exactament igual que fa un moment, abans que us diguéssiu adeu amb un «fins demà» més aviat eixut: heu discutit. Tu li has dit que no t'agrada la seva manera de comportar-se davant de persones que no coneix de res. Ella et tirava per la cara que ets massa avorrida quan surts, precisament, a divertir-te.

—Però és que jo no m'ho passo bé, amb gent com aquests —li has dit.

De sobte has notat el seu canvi d'actitud: una ganyota seriosa, un gest incòmode que saps ben bé què vol dir: enrabiada. I de les grosses. Heu caminat juntes pels carrers de costum fins a arribar a la cantonada on sempre us atureu a xerrar una mica. De vegades massa i tot, perquè feu tard i ja teniu els mòbils sonant i les vostres mares recordant-vos que el dinar o el sopar és a taula o que l'encàrrec que heu anat a fer corre pressa. Avui no hi ha conversa a la cantonada, tan fosca com de costum. Tampoc no són les mateixes hores d'altres dies: avui és més tard. No tant, però, perquè no hi hagi comiat a l'alçada de les vostres circumstàncies. En canvi, avui els morros de l'Íngrid ho engeguen tot a dida. Us acomiadeu breument, sembla que hi ha un darrer intent per part teva de dir-li alguna cosa que encara no li has dit, de demanar-li que oblidi les vostres diferències, però no ho fas. Només li dius un adeu breu i ràpid i de seguida enfiles el carrer de la dreta, el que mena fins a casa teva. No té cap sentit, avui, girar-se per mirar la teva amiga que s'allunya en sentit contrari, però tot i així ho fas, tot i que saps de so-

bres que ja no la veuràs. Penses: «Tant se val, demà parlarem».

I comences a caminar a través de la foscor, deixant cada cop més enllà el xivarri de la fira i sense adonar-te que el brogit del motor s'acosta més i més. Penses en el Julià i en els seus amics, en la possibilitat que hakis estat massa dura quan potser no n'hi havia per a tant. Sempre et passa el mateix: al capdavant, l'Íngrid sempre et fa dubtar. No estaràs tranquil·la del tot fins demà, quan ella et digui que t'ha perdonat aquest final de festa una mica aigualit; fins que pugueu parlar i la sentis a ella una mica més propera que fa un moment. Penses en el Narcís i et preguntes on deu ser, a quin punt exacte de la muntanya deu parar en aquest mateix moment, sota aquest mateix cel, mirant les estrelles. O potser no les mira, perquè la lona de la tenda potser no li permet veure el cel. Potser en el lloc on han acampat, ell i els vailets que mena pel bosc, no han de patir aquesta xafogor insuportable.

De sobte et sona el mòbil. Saps del cert qui et truca, a aquestes hores. Despenges després de donar un cop d'ull ràpid a la pantalla il·luminada —un petit far enmig de la negror— i no esperes que et diguin res per contestar:

—Ja vinc, mare. Cinc minuts.

En aquest mateix moment, el cotxe que senties a la llunyania sembla apressar-se. És difícil identificar el camí en aquesta foscor, s'ha de conèixer bé. De sobte presents que la gent que viatja en aquest cotxe es deu haver perdut. Fins i tot et sembla que se t'acosten, potser volen preguntar-te alguna cosa, potser necessiten instruccions per escapar d'aquest laberint de carrers que menen a casa teva i també a ca l'Íngrid.

El cotxe és fosc, no saps de quina marca. El noi que en

baixa no el coneixes de res. N'estàs segura perquè mai no oblides una cara. No t'agrada com et mira i per això comences a caminar més de pressa cap a casa teva. Ja veus la reixa, ets molt a prop. Mires de trobar el mòbil a la bossa, però quan ho aconsegueixes ja és massa tard.

El primer cop et fa trontollar i el segon t'encega. Tot passa molt de pressa. El dolor és el més intens que has sentit mai. Algú crida dins del cotxe, però tu no entens res del que diu. Sents la tapissaria barroera i bruta del seient del darrere fregant-te la galta esquerra. Estàs sagnant. Aquí hi ha una altra persona. Parla com si no passés res, com si tot estigués en ordre. Les rodes grinyolen sobre l'asfalt. No saps on és la teva bossa, no la trobes. El mòbil ha caigut sobre la vorera, tacat de sang. La teva sang. D'aquí a cinc minuts tornarà a sonar. A la pantalla es llegirà, ben clarament: «Casa». Però ja no seràs allà per contestar. A l'altre costat, la teva mare penjarà, tindrà un negre pressentiment i, de seguida, trucarà a la Guàrdia Civil.

Estrella

La carrera de bruixa no permet tenir una vida normal. Què més voldries, que inscriure't a la Seguretat Social, contractar un pla de pensions i anunciar-te a les revistes serioses. Perquè tu ets honesta i no menteixes a ningú, una altra cosa és que la gent tingui ganes de creure't. En canvi, has de treballar per guanyar-te la vida, i en alguna cosa que no té res a veure amb el teu veritable talent. Fins no fa gaire et passaves tota la jornada de treball —de dotze a cinc— preguntant als clients si volien la carn molt feta, normal o poc feta; patates al forn o fregides; salsa barbacoa o oli d'oliva; beguda gran, mitjana o petita...

Des que et van ascendir a encarregada només has de somriure i formular una sola pregunta, només una: «Fumadors o no fumadors?», i després acompanyar els clients fins a una taula que mai és tan del seu gust com tu voldries. És una feina com qualsevol altra, perquè d'alguna cosa has de viure. Almenys els teus companys són agradables i mai no et fan la llesca, més aviat tot el contrari: s'han pres tan seriosament allò dels teus poders especials que et passes tot el dia tirant les cartes.

Precisament això és el que estàs fent ara mateix. Després del torn de nit, la Raquel, la teva ajudant, t'ha proposat anar a fer un cafè. Has acceptat perquè demà és el teu dia lliure, tot i que mai no prens cafè. No ha estat fàcil trobar un bar obert a aquestes hores. Però a les grans ciu-

tats sempre hi ha algú més noctàmbul que tu. I ara sou aquí, en una terrassa força animada, enmig d'una de les artèries principals de la capital, tu amb les cartes a la mà i havent recuperat ja el teu aspecte normal: les teves faldilles vermelles fins als turmells i els teus cabells arrissats i foscos caient-te per l'esquena. Ella fa uns ulls com unes taronges. S'acaba d'enamorar i vol saber com li anirà la cosa. Típic.

—Com es diu? —preguntes.

—Sergi.

—Necessito una penyora.

—N'he dut una —diu la Raquel, amb un somriure—.

És un braçalet. Va bé?

Fas que sí amb el cap. La teva companya deixa sobre la taula un braçalet negre de tires de cuir que cenyeixen un parell de boletes de plata.

Poses sobre la taula una filera vertical de tres cartes. Veus alguna cosa estranya. Alguna cosa que no t'agrada. Remenes a poc a poc abans de deixar-ne dues més, aquest cop de cap per avall i de manera que, amb les anteriors, formin una creu.

—On és, ell, ara? —vols saber.

La teva companya pronuncia el nom d'un poble que no et diu res.

—Cap on queda?

—Cap al sud, més enllà de l'embassament.

Fas la volta a dues de les cartes que has deixat damunt la taula. Quan veus la primera, et comença a bategar el cor més fort.

—Veus res de dolent? —pregunta ella, amb un fil de veu.

No ets capaç d'explicar-li el que veus. I encara resta una carta per descobrir.

Fas la volta a l'última. Fins i tot la Raquel se n'adona, de com de pàl·lida t'has posat.

—Què hi ha? Estrella, sisplau, digues alguna cosa.

Mires de retenir el nom del poble. Li demanes a ella que te'l digui un altre cop.

—No em trobo bé. Perdona'm, ho sento. Ha estat de cop i volta. M'he marejat. Una lipotímia, segurament. De vegades em passa. Me n'he d'anar.

Reculls les teves coses, endreces les cartes i pagues la beguda. Del desassossec de la Raquel, ni te n'adones. Has d'anar a veure els teus pares i mirar de convèncer-los que et deixin el cotxe. No serà una tasca fàcil, a aquestes hores de la nit. Es pensaran que t'has tornat boja. En canvi, serà molt més difícil trobar en aquest lloc del qual mai no havies sentit parlar una dona que fuma tota sola a la cuina de casa seva i menja prunes i pressent que alguna cosa horrible li passarà aviat. Trobar-la, primer. Convèncer-la que la pots ajudar, que no ets boja, que ets honesta i que dius la veritat. Això sí que serà difícil. Una bruixa seriosa de vint-i-dos anys, carregada de bones intencions, que ha sentit de cop i volta que aquí la necessiten. D'això que has vist a les teves cartes, més t'estimaries no parlar-ne amb ningú durant alguns dies.

Mitja hora més tard ets al cotxe del teu pare, un model antic i poc fet a les llargues distàncies, camí de l'embassament, amb la intenció d'arribar encara més enllà, per la ruta del sud.

Blanca

T'asseus davant d'un programa de televisió estúpid i encens una cigarreta. La Fuz, la gata, ronca feta un cabdell al seu cistell. Tens ganes d'anar-te'n a dormir. Mires el rellotge. Tires el cap enrere, en un gest de cansament. Repasses una vegada més les obligacions de demà: has d'anar a buscar els llibres de la Laura, l'Àlex necessita el cotxe, no queda ni gota de llet... A veure si la nena no triga gaire i almenys aconseguixes dormir cinc o sis hores. Ja saps que ella s'enfada quan l'hi dius, però no estàs tranquil·la quan és fora. Et passa el mateix cada cap de setmana, és clar, i també durant la setmana de les festes del poble. Per sort aquesta ja és la darrera nit i demà podràs recuperar forces, que bona falta et fa. El setembre ja és aquí mateix i també l'escola, l'ordre, el final d'aquesta calor que no deixa respirar... El setembre vol dir, en certa manera, la salvació.

Fa anys que et passa el mateix. Des que vas quedar-te sola i amb dos fills, fet i fet. La Laura no tenia ni dotze anys, el seu germà ja gairebé era a la universitat i no era cosa que ells se sacrificuessin. Van ser anys molt durs, però van passar volant. Ara vols que la Laura tingui les mateixes oportunitats que el seu germà. Ella diu que li agradaria estudiar Turisme, però ara té el cap ple d'ocellets i només pensa a passar-s'ho bé i en el Narcís (o al contrari, no ho tens tan clar) i quan posa un peu al carrer no torna

abans de les quatre de la matinada. I saps de sobres que tu tens sort, perquè la majoria d'amigues de la teva filla tornen encara més tard, gairebé quan ja s'ha fet de dia, o potser més tard i tot; i a més, no són tan assenyades com la Laura. A aquella pregunta que et fan deu cops cada setmana, quan algú endevina les teves ulleres sota el maquillatge, tu acostumes a contestar sempre amb la mateixa gracieta:

—És que tinc una filla adolescent.

Una resposta, per cert, que a la Laura no li fa ni mica de gràcia.

Ara t'has promès a tu mateixa no picar a les nits, però la cuina exerceix sobre el teu subconscient una mena d'atracció magnètica, i més quan estàs encaboriada, ni que sigui una mica, com ara. Per tal d'entretenir l'espera, o per no adormir-te, fas una inspecció a la nevera. Trobes unes prunes d'aquelles tan fosques i les rentes sota l'aixeta. Podria haver estat pitjor, penses, per sort no hi ha xocolata, ni dolços, ni res del que després t'hagis de penedir. T'asseus a la taula de la cuina, amb un tros de paper robat al rotle i les dues fruites magnífiques. T'encanta aquesta primera sensació quan mossegues la pell de la pruna.

El rellotge de la cuina t'avisa de sobte que és més tard del que et sembla prudent. Busques el telèfon i t'atures un segon abans de prendre la decisió de trucar a la Laura. Saps que a ella no li agrada que li telefonis quan és de festa amb els seus amics i en part té raó: hi ha ocasions en les quals les mares podem ser molt empipadores. En canvi, un altre cop el rellotge et recorda que ella a aquestes hores sempre és a casa, i per fi et decideixes.

Respon de seguida, enutjada. Ni tan sols et deixa que

li expliquis el teu neguit. La Laura et coneix prou bé. Sap per què truques i només diu:

—Ja vinc, mare. Cinc minuts.

En canvi, no triga cinc minuts. L'espera s'eternitza sense apartar els ulls dels números del rellotge. Sobre la taula de la cuina reposen els pinyols de les prunes i roman-dran allà durant uns quants dies, fins que un dels molts estranys que visitaran la casa trasbalsada els llenci a les escombraries amb una ganyota de fàstic.

Però ara no pots saber res de tot això. Ara tornes a marcar el número de la teva filla. Els cinc minuts fa una estona que han passat i ella no és aquí. El senyal sona i sona i la Laura no contesta. Tornes a marcar, esperes una mica més. De cop i volta sents com si el cor se t'omplís de plom. Mires per la finestra. Al carrer no hi ha ni una ànima. Si haguessis mirat només cinc o sis minuts abans ho hauries vist tot. Espantada, t'aguantes les llàgrimes d'aquest presagi terrible i et preguntes què coi has de fer, ara.